

ԿԱՐԻՆԵ ԱՂԱԲԵԿՅԱՆ

Ս Ի Ր Ո
Վ Ե Ր Ա Դ Ա Ր Ձ Ը

Գ Ի Տ Ա Ն Ք
Երևան 2003

Կարինե Աղաբեկյանը ճանաչված երաժիշտ է և արձակագիր: Նրա գրչին են պատկանում նաև «Սիրո հասունացումը», «Կնոջ մենամարտը», «Սիրո կանչը», «Զգացմունքների ներդաշնակություն», «Սեր և արժանապատվություն», «Կզան բազում արշալույսներ» վիպակները, որոնք նշանավորեցին հայ առաջին սիրավեպերի սկզբնավորումը և մեծ հետաքրքրություն առաջացրին ընթերցողների շրջանում:

Աղաբեկյան Կ.

Ա 432 Սիրո վերադարձը - եր.: Գիտանք, 2003. - 120 էջ.

Անուշն ու Արեգը առաջին հայացքից խենթորեն սիրահարվեցին միմյանց: Սիրով համակված՝ աղջիկը տրվեց նրան, սակայն շուտով Արեգը ստիպված էր մեկնել Գայաստանից, իսկ հուսալքված աղջիկը, համոզված լինելով, որ Արեգը դավաճանել է իրեն, ընդմիշտ հրաժարվեց նրանից: Եվ ահա չորս տարվա բաժանումից հետո Իսպանիա թռչող օդանավում նրանք պատահաբար հանդիպեցին, բայց նրանցից ոչ մեկը մենակ չէր: Ինչպե՞ս կավարտվի նախկին սիրահարների անսպասելի հանդիպումը: Արդյո՞ք նրանց սերը նորից կբռնկվի Իսպանիայի ցերմ երկնքի տակ...

ISBN 99930-806-2-7

© Կարինե Աղաբեկյան, 1999, 2003

Նկարը՝ Ֆելիքս Ազատյանի

Կազմի ձևավորումը՝ Ա. Աղաբեկյանի

Այս գրքի բոլոր հերոսներն ու իրադարձությունները մտացածին են, ուստի իրական անձանց ու դեպքերի հետ բոլոր զուգադիպությունները զուտ պատահականություն են:

ԳԼՈՒԽ 1

Այս վաղ ժամին Մոսկվայի «Շերեմետևո» օդակայանը զարմանալի խաղաղ էր: Հարմարավետ բազկաթոռներին տեղավորված ուղևորները, հորանջելով, մերթընդմերթ սպասողական հայացքներ էին նետում սրահի կենտրոնում կախված չվերթների ցուցատախտակին:

Անուշն անքնությունից մշուշված աչքերով հետևում էր իր պետին, որը գնացել էր իրենց չվերթի մասին տեղեկություն ստանալու: Օդանավում կանխավայելելով հաճելի ուղևորությունը՝ նա չկարողացավ գեթ մի քիչ ննջել: Բազկաթոռին անհանգիստ պտտվելով՝ նրան լոկ մնում էր նախանձով նայել Հայկին, որը երբեմն կամացուկ խռմփացնելով՝ խոր քնած էր երևանից Մոսկվա ողջ թռիչքի ընթացքում:

Մի քանի ժամից կլիներք Իսպանիայում: Դիտելով, թե դրսում սեպտեմբերի մանր անձրևն ինչպես է պղպջակներ առաջացնում գոյացած ջրափոսերի երեսին, Անուշը պատկերացրեց Իսպանիայի հարավի ջերմ արևն ու Միջերկրական ծովի մեղմ ալիքները: Երազկոտ ժպիտը լուսավորեց երիտասարդ կնոջ դեմքը՝ շքեղ թարթիչների տակից կանաչավուն ցուլքեր բռնկելով գեղեցիկ խաժ աչքերում:

Երկու տարի առաջ աշխատանքի ընդունվելով զբոսաշրջության իսպանական գործակալության ներկայացուցիչ «Հայկ թրավել» գործակալություն՝ Անուշն իր բարեխիղճ աշ-

խատանքի և անգլերենի, իսպաներենի ու ֆրանսերենի լավ իմացության շնորհիվ շուտով դարձավ այդ գործակալության տիրոջ՝ Հայկ Մարությանի աջ ձեռքն ու անփոխարինելի օգնականը: Երկու տարի անընդմեջ նա կազմակերպում էր ուրիշների ուղևորությունները տարբեր երկրներ, և այժմ վերջապես իրեն ևս բախտ վիճակվեց այցելելու վաղուց երազած Իսպանիա: Իսպանական կողմի հրավերով Հայկը մեկնելու էր Կոստա դել Սոլ՝ կապերն ընդլայնելու և մասնագիտական հմտություններին ավելի մոտիկից ծանոթանալու նպատակով, և այս անգամ որոշեց, որ այդ ուղևորությունը Անուշին նույնպես օգտակար կլինի:

- Տեղում կժանոթանաս մեզ առաջարկվող հյուրանոցների պայմաններին, - ասել էր Հայկն ու խորամանկ ժպիտով ավելացրել, - ամեն դեպքում ծովափին երկու շաբաթ անցկացնելը քեզ չի վնասի: Ընդունիր սա՝ որպես պարգև քո լավ աշխատանքի համար:

- Հապա գործակալությունը, ո՞վ կգբաղվի մեր գործերով:

- Մի՛ մտահոգվիր, կինս միանգամայն ի վիճակի է փոխարինելու մեզ:

Մտքերից սթափվելով՝ Անուշը հպանցիկ հայացք նետեց ցուցատախտակին. այնտեղ հայտարարվել էր Մալազայի չվերթի հաշվառումը:

Փութկոտ քայլերով մոտեցավ Հայկը:

- Գնացինք, - հրահանգեց՝ վերցնելով ուղեպայուսակները:

Հաշվառման բաժնի մոտ արդեն փոքր հերթ էր գոյացել: Քնկոտ ուղևորները, տոմսերը ձեռքերին, դանդաղ առաջ էին շարժվում: Անուշի հետևում կանգնած զույգը կիսաձայն վիճում էր ինչ-որ հարցի շուրջը:

Չետաքրքիր է, այս վաղ ժամին ինչի՞ մասին են եռանդով վիժում, մտածեց նա՝ իրենից անկախ ականջ դնելով հետզհետե բորբոքվող խոսակցությանը:

- Ասացի՞ ո՛չ, Միլա, դրա մասին մոռացի՛ր, - ձայնը բարձրացրեց տղամարդը:

Այս ձայնը... Ո՛չ, չի կարող պատահել:

Թավշյա ձայնի ծանոթ ելևէջներից փշաքաղվելով՝ Անուշը կտրուկ շրջվեց և հանդիպեց պարթևահասակ, սևահեր տղամարդու գայրացկոտ հայացքին: Հանկարծակիի եկած՝ տղամարդն անմիջապես սսկվեց, և նրանք մի պահ քարացած մայրում էին միմյանց:

Առաջին հայացքից այս չորս տարիները գրեթե չէին փոխել Արեգին: Նույն խիտ, անհնազանդ սև մազերն անփութորեն ընկած էին բարձր ճակատին, խոշոր սև աչքերը փայլատակում էին երկար թարթիչների տակից, շրթունքները... Առաջ այդ շուրթերը կրթոտ սիրո հրավեր էին, և ներքևից՝ ավելի փքունը, խոստանում էր զգայական դրախտ: Այժմ այդ նույն բերանի նեղ շուրթերը պրկված էին ցինիկ քմծիծաղով, կարծես թե մարդն ամմիշտ կորցրել էր ծիծաղելու ունակությունը:

Իր հայտնագործությունից ցնցված՝ Անուշը սևեռուն հայացքով զննում էր ծանոթ ու... անծանոթ տղամարդուն, ում դեմքը կրում էր դառնության կնիքը, իսկ աչքերն այլևս չէին ճառագում զարմանալի ջերմ լույսը...

Նրանց շրջապատող օդն արդեն զրնգում էր լարվածությունից: Ցուրտը պարուրեց երիտասարդ կնոջը, երբ Արեգի աչքերը բռնկվեցին ճանաչումով: Տղամարդու շրթունքներն արհամարհանքով ծամածռվեցին, աչքերի բիբերը վերածվեցին խայթող կետերի...

- Անո՛ւշ, - Հայկի ձայնը սթափեցրեց նրան, - տոմսդ տուր:

Նա լուռ դարձավ Հայկին և դողդոջուն ձեռքով մեկնեց տոմսը: Իր սրտի թնդածայն զարկերից խլացած՝ ջանում էր տիրապետել իրեն: Անուշը չհասկացավ, թե իրենք ինչպես հանձնեցին իրերը, անցան մաքսատունը, սահմանը և մտան օդանավ:

Նրանց տեղերը գործարար կարգում էին: Բարեհամբույր ուղեկցորդուհին սիրալիր ժպտով մոտեցավ նրանց և ցույց տալով բազկաթոռները՝ հրավիրեց նստելու: Անուշն ավելյոժված նստեց լուսամուտի մոտ՝ չդադարելով մտածել. «Ո՛հ, ախր դա չպետք է պատահեր: Անցել է չորս տարի՛...»:

- Նստե՛ք, խնդրեմ:

Ո՛ւՖ, այսօր բախտս չի բերում, հառաչեց նա՝ տագնապով դիտելով, որ իր շփոթմունքի պատճառը տեղ է գրավում Հայկի կողքին՝ միջանցքի այն կողմում, լուսամուտի կողքի տեղը զիջելով շիկահեր ընկերուհուն:

- Անո՛ւշ, քեզ վա՞տ ես զգում, - Հայկը հոգատարությամբ դիպավ նրա ձեռքին:

- Չէ՛, ամեն ինչ լավ է: Պարզապես գլուխս է մի թեթև ցավում, - հորիմեց Անուշը՝ հետագա հարցուփորձից խուսափելու համար:

Հայկը ձեռքը մեկնեց կանչի կոճակին.

- Հիմա ես դեղ կխնդրեմ:

- Հարկավոր չէ: - Նա երախտագիտությամբ ժպտաց պետին:- Իրոք, սուրճ կխմեմ, կանցնի:

Անուշը չդիմացավ, երկար թարթիչների տակից զգուշավոր մի հայացք նետեց միջանցքի այն կողմը նստած տղամարդուն. բերանը ջղածգորեն սեղմած՝ Արեգը խեթ-խեթ նայում էր Հայկի ամուսնական մատանուն:

Հիմա սխալ եզրակացություն կանի, մտածեց հեզմանքով, *իմչո՞ւ չէ: Թող կարծի. Ստոյր դավաճանի մեկը*: Նա արհամար-

հանքով փնջացրեց, ապա թռուցիկ հայացքով նայեց Յայկին.
Բավականին գրավիչ արտաքին ունի: Յատկապես՝ բաց մոխրագույն աչքերը: Նա երբեք այդ իմաստով չէր գնահատել պետին:

Քառասունեկամյա Յայկը երեք հրաշալի գավակի հայր էր: Իր կնոջ՝ Անահիտի հետ սիրով ու երջանկությամբ լի տասնչորս տարի էին անցկացրել, և Անուշը միշտ մի տեսակ բարի նախանձով էր լցվում, երբ նայում էր համերաշխ գույզին:

Շիկահեր կինը քմահաճ ձայնով ինչ-որ հարց տվեց իր ուղեկցին, սակայն Արեգը, մտքով ընկած, չարձագանքեց:

Տեսնես, քանի՞ սիրուհի է փոխել: Իսկ այն աղջիկն ի՞նչ եղավ:

- ...Մեր օդանավը պատրաստվում է թռիչքի: Խնդրում ենք...

Անուշը կապեց ամրագոտին և գլուխը թիկնակին հենելով՝ փակեց աչքերը: *Չորս տարի...* մտածում էր հուսահատությամբ: Չորս տարի շարունակ տանջվում էր, փորձում էր ամոքել հոգու ցավը և վերագտնել իր արժանապատվությունն ու հոգեկան հավասարակշռությունը: Եվ այդ ամբողջը՝ ապարդյուն: Այժմ, դեմ առ դեմ բախվելով Արեգին, հանոզվեց, որ ոչ մի ինքնատիրապետում իրեն չի օգնի դիմակայելու նրա ձգողական հմայքին: Նա հիշեց Արեգի դեմքի խորթ արտահայտությունը: Միգուցե, միշտ էլ այդպիսի՞ն էր եղել, և ինքը պարզապես դա չէ՞ր ուզում նկատել: Ո՛չ, իհարկե ոչ, նա չի՛ կարող ու չպե՛տք է այդպես մտածի: Այլապես այն ամենը, ինչ Արեգի հանդեպ երբևէ զգացել է, իմաստ չունի, իսկ չորս տարվա վաղեմություն ունեցող զգացմունքներն իր համար չափազանց կարևոր էին:

Շարժիչների աղմուկը սաստկացավ, օդանավը ցնցվեց և, տեղից սրընթաց պոկվելով, սկսեց թափ հավաքել: Շուտով

թաց դաշտերն ու տները, աստիճանաբար փոքրանալով, մնացին ներքևում, իսկ օդանավը, ճեղքելով թանձր ամպերը, հայտնվեց արևի պայծառ շողերով ողողված անձայրածիր երկնքում:

- Դուք Հայաստանի՞ց եք, - ծանոթ ձայնով արտասանված հայերեն բառերն ընդհատեցին Անուշի մտքերը, և նա, տպավորիչ տեսարանից կտրվելով, շփոթահար նայեց դեպի աջ:

Պատասխանի սպասելով՝ Արեգը հայացքը հառել էր Հայկին: *Տեսնես, մտքի՞նն ի՞նչ է*, տազնապով մտածեց Անուշը, մինչ ուրախացած պետը բարյացակամորեն ծանոթանում էր հայրենակցի հետ: *Ո՛ւհ, երեսպաշտ*: Նա արձակեց ամրագոտին, պայուսակը վերցրեց ու վեր կացավ. չէր ցանկանում, որ իրեն ևս ներգրավեն ծանոթանալու պատրվակով Արեգի նախաձեռնած խաղերի մեջ:

- Թույլ կտա՞ս անցնել:

Հայկը պատրաստակամությամբ ելավ բազկաթռոչից ու ճանապարհ տվեց:

Անուշն առաջ շարժվեց, անցավ փակ վարագույրի այն կողմը և զուգարանին հասնելով՝ ներս մտավ: Սառը ջրով լվացվելուց հետո իրեն ուշիուշով զննեց հայելում: «Ես արդեն քսանվեց տարեկան եմ», - շշմջաց իր արտացոլմանը: Գեղեցիկ աչքերի շուրջը, որոնցով սքանչանում էր Արեգը, մուգ ստվերներ էին գոյացել: Եվ ո՞ր գնացին տարիները: Դեռատի աղջիկը բուրբուկին այլ կերպ էր պատկերացնում իր ապագա կյանքը: Երբ քսաներկու տարեկան էր, նա երագում էր սիրո մասին և կասկած չուներ, թե մի գեղեցիկ օր կանուսնանա, երեխաներ կունենա և ամբողջապես նվիրվելով ընտանեկան հոգսերին՝ երջանկություն ու անդորր կվայելի: Արդյո՞ք կավելի լավ բան, քան դառնալ հարագատ, սիրող էակներով առլեցուն փոքրիկ տիեզերքի կենտրոնը: Միանգամայն ներելի

մուլտրոպոյուն. նա սիրահարված էր, հավատում էր, թե սիրված է, և դա կտևի ընդմիշտ: Տե՛ր Աստված, ինչպիսի՛ միամտութիւն: Եվ ահա քսանվեց տարեկան է, սակայն մինչև հիմա չի ամուսնացել, մայր չի դարձել: Փոխարենը՝ ունի համալսարանի դիպլոմ ու լավ աշխատանք: Ավա՛ղ, կատարյալ երջանկութիւնը միայն հեքիաթներում է լինում:

Դե լավ, ուշքի՛ եկ, իրեն հորդորեց Անուշն ու վճռականորեն բացեց շպարի պայուսակը: Դեմքը թարմացրեց դիմափոշով, կանաչավուն փոշով դիպավ կոպերին, գեղեցիկ ուրվագծված շուրթերն ընդգծեց զգեստին ներդաշնակ մարջանագույն շրթներկով, նշածև աչքերը՝ շագանակագույն մատիտով, բայց թարթիչները չներկեց. այս հոգեվիճակում ամեն բան կարող էր պատահել: Եվ այդ ժամանակ ի՞նչ տեսք կունենար՝ սև ներկի հոսահետքերը դեմքին: Նա մազերն այնքան սանրեց, մինչև որ գեղեցիկ խոշոր ալիքներով փռվեցին ուսերին: Չորս տարի առաջ բաց շագանակագույն (Արեգն ասում էր՝ հայկական կոնյակի գույնի), գանգուր վարսերը շատ ավելի երկար էին. արձակված վիճակում հեղեղի պես ծածկում էին նրան՝ հասնելով գոտկատեղին:

Կնոջ փքուն շուրթերն աղավաղվեցին դառը ժպիտով: Իր մազերը Արեգի հատուկ պաշտամունքի առարկան էին. նա սիրում էր թաղվել անուշաբույր վարսերի մեջ, նրա ձեռքերը պատրաստ էին շարունակ խաղալու մազափնջերի հետ: Այժմ իր մազերը հազիվ էին հասնում մինչև ուսերը. այդպես ավելի հարմար էր: Միևնույն է, թե՛ մազերով, թե՛ իրենով հիացող ոչ մեկին նա այլևս մոտ չէր թողնում:

Հարդարանքն ավարտելով սիրած օծանելիքի՝ «Էտերնիտիի» երկու կաթիլով՝ Անուշը վերցրեց պայուսակը, դուռը բաց արեց ու շփոթահար կանգ առավ. նեղլիկ միջանցքի պատին հենված տղամարդու վեր խոյացող հուժկու կազմվածքը փա-

կել էր ճանապարհը: Արեգը հեգնական հայացքով ոտքից գլուխ չափեց նրան.

- Ա՛յ-ա՛յ-ա՛յ, - ծոր տվեց ծուլորեն, - փետուրնե՞րդ էիր հարդարում:

- Թո՛ղ անցնեմ, - ատամների արանքից շարտեց Անուշը:

- Չէ՛, սիրունիկս, - Արեգը քամահրանքով պրկեց բերանը, - այդքան հեշտ չե՛ս պրծնի. դու ինձ մի շա՛տ կարևոր խոսակցություն ես պարտք:

Անուշը քիչ էր մնում վրդովմունքից շնչասպառ լինել:

- Ես դավաճանների հետ չեմ խոսում, - Ֆշչացրեց նա:

- Այդ դո՛ւ ես դավաճանը, - Արեգի երկաթյա մատները մխրճվեցին փխրուն ուսերի մեջ, փշոտ հայացքն ասես ուզում էր ոչնչացնել կնոջը:

- Բա՛ց թող, - Անուշի նուրբ, անզոր բռունցքներն սկսեցին հարվածել տղամարդու անսասան կրծքին:

- Մի՛ թարտա, - Արեգն ավելի ուժգին սեղմեց ձեռքերը՝ նրան ամուր հպելով իրեն:

Անուշը չէր հանձնվում. մատները լարեց և երկար եղունգներն ուղղելով Արեգի դեմքին՝ փորձեց ճանկռել նրան, սակայն տղամարդը հեշտությամբ կասեցրեց այդ մտադրությունը:

- Դե՛-դե՛, փիսոն մագիլները ցույց տվեց, - արտաբերեց նա ծաղրանքով:

Արեգի աչքերում վրիժառության կայծեր բռնկեցին: Անտեսելով Անուշի կատաղի դիմադրությունը՝ նա կոշտ համբույրով տիրացավ կնոջ շուրթերին: Այդ պատժից խուսափելու բոլոր ջանքերն ապարդյուն էին. Անուշն անզոր էր դիմակայելու հուժկու տղամարդու կոպիտ ուժին: Բայց ահա Արեգի ձեռքերը, որոնք ցավ պատճառելով սեղմում էին նրան, հետզհետե մեղմացան ու սկսեցին շոյել նազուկ մեջքը, իսկ պատժիչ համբույրը վերածվեց քնքուշ փաղաքշանքի: Նրա քաղցր համբույ-

րին արձագանքելով՝ Անուշի շուրթերը թրթռացին ու բացվեցին, ապա սթափվելով՝ նա ուզեց խույս տալ, սակայն Արեգը բաց չէր թողնում՝ այդ անուշ գերության մեջ պահելով ոչ թե ուժով, այլ ձեռքերի ու շուրթերի դյուբիչ, զգայական հպանքով...

Շրջապատի աշխարհը դադարեց գոյություն ունենալուց: Անուշն ասես ընկղմվում էր խոր անդունդի մեջ, որտեղից ելք չկար: Ցավին հասնող այն վայելքը, որ պարզևում էր Արեգի փաղաքշանքը, նրան գրկում էր շարժվելու, մտածելու, դիմադրելու ունակությունից: Որքան լավ էր իր մարմինը հիշում այդ վայելքը, ի՞նչ հեշտությամբ էր նորից ենթարկվում դրան, ինչպիսի հուսահատությամբ էր ձգտում շարունակությամբ... Մի պահ ևս, և ինքը վերջնականապես կկորցնի ինքնատիրապետումն ու ամեն ինչ մոռանալով՝ կհանձնվի:

Հանկարծակի զգաստանալով՝ Անուշը սարսափով գիտակցեց, թե իրենք որտեղ են գտնվում, և վճռական մի շարժումով դուրս պրծավ Արեգի գրկից: Գլուխը թափահարելով, ասես թոթափելով կախարդանքը՝ տղամարդը ևս ընկրկեց:

- Դու իրավունք չունես այդպես վարվելու, - հուզմունքից ընդհատվող ձայնով գոչեց Անուշը, զգալով, որ ուր որ է արցունքները կհոսեն աչքերից, - ե-ես... ես ատում եմ քեզ:

Արեգը ձեռքի ջղային շարժումով հետ գցեց անհնազանդ մազափունջը: Նրա աչքերը, որ քիչ առաջ տենչանքից այրվում էին, վերածվեցին սառցակտորների:

- Այդ պատճառով էիր հալվում իմ գրկում, թե՞ ամուսինը քեզ չի բավարարում, - հետաքրքրվեց թունոտ հեգնանքով, - այսինքն, որքան հիշում եմ, դու միշտ էլ չափազանց լավ ախորժակ ունեիր:

Ձեռքը թափով վեր բարձրացնելով՝ Անուշն այնքան ուժգնորեն ապտակեց տղամարդու այտին, որ մատներն անգամ ցավեցին, և մի պահ քարացավ՝ ինքն էլ ապշելով ցասումի այդ

անսովոր պոռթկումից: Մինչ այդ երբևէ իր կյանքում որևէ մեկի վրա ձեռք չէր բարձրացրել: Անուշն այլայլվեց, շուրթերը դողում էին, իսկ Արեգը նույնիսկ աչքը չթարթեց: Ընդհակառակը, ի զարմանս նրա, ժպտաց, և այդ ժպիտից Անուշն ամբողջ մարմնով սարսռեց: Դա զոհին համտեսած վագրի հաղթական ժպիտ էր: Հասկանալով, որ նա կորցրեց ինքնատիրապետումը՝ Արեգը հրճվում էր...

...Նա իջավ լողափ տանող աստիճաններով և մի պահ կանգ առավ՝ լիաթոք շնչելով ծովի դառնավուն և ծաղիկների քաղցր բուրմունքների հաճելի ներդաշնակությունը: Մի քանի քայլ անելուց հետո ոտքերը խրվեցին փափուկ ավազի մեջ: Լողափը լիովին ամայի էր: Մի՞թե Արեգը դեռ չի եկել: Նա անհանգստացած հետ նայեց ու տեսավ Արեգին, որը, լուսնի լույսով լուսավորված, գալիս էր իր կողմը: Հագին կարճ սպիտակ տաբատ էր, բամբակե վերնաշապիկն ազատ արձակված էր հաղթ իրանի երկայնքով: Ասես հմայված՝ Անուշը չէր կարողանում հայացքը կտրել նրա կրծքի մուգ խարտյաշ մազերից: Նրան դեպի Արեգն էր ձգում ինչ-որ անտեսանելի մի ուժ. Անուշն ընդհուպ մոտեցավ նրան, մատներով դիպավ լայն կրծքին ու շոշափեց թուխ մաշկը՝ զգալով, թե տղամարդու մկաններն ինչպես լարվեցին իր քնքուշ հպանքից:

- Անուշ...

Նա զգում էր, թե ինչպես արագացավ Արեգի սրտի բաբախյունը, լսում էր նրա անհավասարաչափ, ընդհատվող շունչը, երբ ինքը դողացող մարմնով հենվեց նրա իրանին: Չորս տարվա կարոտը պոռթկաց նրանց մեջ, երբ փարվեցին միմյանց: Անուշին գետնից կտրելով՝ Արեգը նրան սեղմեց իր կրծքին: Եվ այնպես ամուր էին միմյանց փաթաթվել, որ իրենց սրտերը զարկում էին մեկմեկու: Անուշը երանությամբ շնչեց ծանոթ

բույրը, այն տտիպ բույրը, որ հատուկ էր միմիայն Արեգին, և այդ բուրմունքն արբեցրեց իրեն՝ միանգամայն զրկելով մտածելու ունակությունից... Կամ ընդդիմանալու... այն ջերմությամբ, որ նա պարզապես էր շռայլորեն... այդ ուժեղ ձեռքերին, որոնց փաղաքշանքն այնքան քնքուշ էր...

- Արեգ...

Եվ կարծես չէին եղել առանց նրա անցկացրած չորս տառապալի տարիները, կարծես երբեք չէր ընդհատվել իրենց գգվանքների հոժարական խելագարությունը, Անուշի շուրթերը բացվեցին՝ ենթարկվելով Արեգի պահանջկոտ ու քնքուշ շուրթերին: Իրեն արդեն բավարար չէր այդպես ծանոթ, այդպես հարազատ ձեռքերի փաղաքշանքը, և նա ավելի ամուր հպվեց Արեգին՝ բերկրանքով զգալով նրա ցանկությունը: Եվ այդ ցանկությունը նույնքան ուժեղ էր, ինչպես երբևէ, ինչպես... միշտ: Անուշը իր ողջ էությանը արծազանքում էր Արեգի համբույրին, չէր կամենում, որ նա դադարեցնի: Եվ տղամարդու շուրթերը շոշափելով՝ էլի ու էլի ճաշակում էին նրա շուրթերի քաղցրությունը, և ահա լեզվի ծայրը, փետուրի թեթևությամբ դիպչելով բերանի անկյուններին, սահեց ներս: Կրկին: Եվ նորից մի անգամ: Գրգռելով, խենթացնելով...